

τυχίας· ἤδη δὲ εἶμαι ὄντως ἐν τῇ ζωῇ. Οὐδέποτε κατόκησεν ἡ πίστις ἐν ἐμοί, ἐάν ἡ φωνὴ τῆς ἡδονῆς δι' αὐτῆς νὰ μὲ ἀπατήσῃ ἢ φωνὴ αὐτῆς ὁμοιάζῃ πρὸς ἐσπερινὴν πνοὴν πρὸς ἡμέραν αἰολικὴν ἀνύρας. Θέλω νὰ λησμονήσω τὴν ἀπιστίαν! Καὶ τὴν γίδες, δόξα μοι τὸ σύνηθες θέλω νὰ ἀκολουθήσω, θέλω ἀναδύσθαι ἐν τῷ αἵματι. Ἀλλὰ παρουσιάσθη ἐνώπιόν μου ἐστραμμένος βασιλεὺς, τίς θέλει μὲ ἀναγκάσει νὰ φεισθῶ αὐτοῦ; Καὶ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆς μάχης ἀπαντήσω ἄβυστον· τίνα πιστὸν, μὴν δὲ ὥστε νὰ πιστευθῇ εἰς λόγους τιμῆς, διὰ κτυπήματος τοῦ ξίφους θέλω τὸν προπέμψῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὅπως τὸν ἀπαλλάξω τοῦ δυστυχήματος τοῦ νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἡμέραν τινα ἡτιμασμένον καὶ προδεδόμενον ὡς ἐμέ!»

«— Τὸ αἷμά σου βράζει κακὰ! λείπει ὅμως εἰς τὴν ἀνδρίαν σου ἡ φρόνησις, τῶν ἐτῶν ἐπαγγέλασθαι ὁ Χίλδιγκ σεμνὸς καὶ κατατεθλιμμένος, ἀδικεῖς τὴν εὐγενῆ προστατευομένην μου. Μὴ αἰτιάσαι τὴν ἀθωοτέραν τῶν γυναικῶν ἀλλ' αἰτία μάλλον τὴν εἰμαρμένην. Οὐδεὶς ἤκουσε τοὺς θρήνους τῆς σεβαστῆς νεάνιδος· ὡς ἡ περισσότερὰ ἡ θρῆνουσα ἐν σιωπῇ τὴν στέρησιν τοῦ ζεύγους τῆς, ἡ Ἰνγεβόργη ἔμενε ἄφρονος ἐν τῇ θλίψει τῆς. Ἐγὼ μόνος ἀνεκάλυψα τὰ μύχια τῆς καρδίας τῆς. Λέγουσιν ὅτι ὁ λόρος, ὅταν κτυπηθῇ θαναστῶν, βυθίζεται πάραυτα ὑπὸ τὰ ὕδατα, ὅπως κρύβῃ τὰς πληγὰς του καὶ ἀφήσῃ τὸ αἷμα νὰ ἐκρευθῇ μακρὰν τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας· οὕτω καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βίλχ ἐθαψε τὴν θλίψιν τῆς ὑπὸ τὸν βωμόν τῆς καρδίας τῆς.

«— Εἶμαι, μοι εἶπεν ἀπαράχως, τὸ ἐξελαστήριον θῦμα τῆς πατρίδος μου. Ἦδονάμην νὰ ἀποθάνω· ἀλλ' ὄχι· πρέπει ἡ ζωὴ μου νὰ διαρρῇ βραδέως καὶ ἐγὼ νὰ καταφθείρωμαι βαθμηδὸν· δὲν εἶναι δὲ μακρὰν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ καρδιά μου θέλει παύσει νὰ κτυπᾷ. Πλὴν μὴ ἀναφύω εἰς οὐδέν· περὶ τῆς ἀδικοῦ τοῦ αὐτοῦ παλῆς, ὅτι καὶ ἐν ὑπόστασιν δὲν ἔχω ἀνάγκην συμπάθειαι. Θέλω ἀποστή τὸ περῶμενόν μου· ὅταν δὲ ἐπανέλθῃ ὁ Φριττιφ ἀσπασθήτε αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Ἰνγεβόργης.

«Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς ἐβαίνεν ἐπὶ μέλανος ἵππου, περιεστριμμένη ὀπὸ λευγαυῶν καρθένων ὁμοιάζεν ἐν τῇ ὠχρότητι τῆς πρὸς ἀγγέλων κατελθόντα ἐκ τῶν νεφελῶν. Ἐπὶ μακρὸν προσηύχετο τῷ Βαλδουρ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ τοῦ ὅπου ἐτελέσθη ἡ σὺνθεσις δι' ἑρῶν εὐχῶν, ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἐκλαύον αὐτὴ μόνῃ ἢ τοῦ κυρίου αὐτῆς. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἐλγ παρετήρησεν τὸν ἐν τῇ βραχύνῃ τῆς χρυσοῦν κρικὸν τὸν ἀπὸ σπῆρας βιαίως ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀνῆλθῃς ἀφιερῶσάς αὐτὸν εἰς τὸ ἀγάλμα τῆς Βαλδουρ. Ἡ πρῶξις αὐτῆς μετέστησεν ἐκτὸς ἐμαυτοῦ· καὶ ἐσῶρε τὸ ξίφος· ἀλλ' αἱ ἰκεταὶ τῆς Ἰνγεβόργης ὅπως λυτρώσω αὐτὴν ἐκ νέων δυστυχημάτων. Ὡς ὁ Ἀλτάδερ θέλει νὰς κρῖναι ἀπάντας ἡμέραν τινα, μοι εἶπεν· ἄφες λοιπὸν τὸ ξίφος σου εἰς τὴν θήκην».

«— Ναὶ ὁ Ἀλτάδερ, ἔστω κριτής, μοι εἶπεν ἐν φωνῇ πνιγομένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς ὁ αὐτὸς καὶ ἴσως δὲν θέλει μοι ἀποδώσει ἢ καταστῇ μοι ἐλπίς καὶ δυστυχίας· ἐν ἴσως ἀπατάται καὶ ὁ λόγος Ἐλγ θέλει εὐφραίνει διὰ πάντας. Ἀλλὰ οὐδὲ ἐλπίσῃν, ἡ ἐσότης τοῦ Βαλδουρ συμπίπτει μετὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους· ὁ βασιλεὺς δὲ τοῦ αὐτοῦ, ὁφείλει νὰ παρευεῖται, καὶ εἰναιεὶς ὅτι κατέκαυσε τὸν οἶκόν μου καὶ ἤρπασε τὴν πλὴν μου! Τοῦλάχιστον ἂν ἀς θέλω τὴν εὐχὴν τῆς αὐτοῦ τὸν τιμωρήσω!»

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Οὐδενὶ φίλῳ ἔχε τὴν ἐμπιστοσύνην, ὃν δὲν ἐδοκίμασας.

Παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου ὑπάρχουσι περὶ τρεῖς φίλοι, ἢ παρὰ τὴν θύραν τοῦ δεσμωτηρίου. Ἀνθρωπὸς τις εἶχε τρεῖς φίλους. Δύο τούτων ἡγάπα πολὺ, ὁ δὲ τρίτος ἦτο αὐτῷ ἀδιάφορος. Ἀλλὰ συνέβη αὐτῷ ποτε νὰ κληθῇ εἰς δικαστήριον, κατηγορούμενος ἐπὶ μεγάλῳ ἐγκλήματι, ἐνῷ ἦτο ἀθῶος. «Τίς ὑμῶν, εἶπεν, ἐπιθυμεῖ νὰ πορευθῇ μετ' ἐμοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἵνα μαρτυρήσῃ; διότι κατηγοροῦμαι δεινῶς, καὶ ὁ βασιλεὺς εἶνε παρωργισμένος.» Ὁ πρῶτος τῶν φίλων τοῦ ἀπακρίθη ἀμέσως ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐνεκα σπουδαίων του υποθέσεων, ὁ δεύτερος συνώδευσε αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπέστρεψε φοβούμενος τοὺς δικαστάς, ὁ δὲ τρίτος, εἰς ὃν ὀλιγωτέραν εἶχε πεποιθήσιν, εἰσῆλθεν, ὡμίλησεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐμαρτύρησε ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του μετὰ τούτης εἰλικρινείας, ὥστε οἱ δικασταὶ ἠθώωσαν τὸν φίλον. Τρεῖς φίλους ἔχει ὁ ἀνθρωπὸς ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ. Πῶς φέρονται δὲ οὗτοι ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅταν ὁ Θεὸς καλῇ αὐτὸν πρὸ τοῦ δικαστηρίου; Τὸ χρήμα, ὁ κάλλιστός του φίλος, ἐγκατελείπει αὐτὸν εὐθύς· οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, συνοδεύουσιν αὐτὸν μέχρι τοῦ τάφου καὶ ἐπιστρέφουσιν, ὁ τρίτος, ὃν ἐν τῷ βίῳ συχνάκις τὰ μέγιστα ἐλησμόνησεν, εἶνε τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔργα. Ταῦτα μόνον συνοδεύουσιν αὐτὸν μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ δικαστοῦ. Ταῦτα προηγούνται, ὁμιλοῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ζητοῦσιν ἔλεος καὶ χάριν.

ΕΡΑΕΡ.

Τὸ τέκνον τοῦ ἑλέους.

«Ὅτε ὁ Παντοδύναμος ἠθέλησε νὰ πλάσῃ τὸν ἀνθρώπον, συνήγαγε περὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ πρὸς βουλήν τοὺς ἀγγέλους.

«Μὴ ποιεῖ αὐτόν!» Εἶπεν ὁ ἀγγελὸς τῆς Δικαιοσύνης.

«Θά ἦνε ἀδίκος πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, τραχὺς καὶ σκληρὸς πρὸς τοὺς ἀσθενεστέρους.»

«Μὴ ποιεῖ αὐτόν!» Εἶπεν ὁ ἀγγελὸς τῆς Εὐρήνης. «Θά μιάνῃ τὴν γῆν με ἀνθρώπινον αἷμα. Ὁ πρῶτος γεννηθεὶς θά φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν του.»

«Θά βεβηλώσῃ τὰ ἱερά σου με ψεῦδος,» εἶπεν ὁ

ἄγγελος τῆς ἀληθείας, καὶ ἐν αὐτὸς πλάσθῃ κατὰ
εἰκόνα καὶ ὁμοίαν σου. καὶ ἔχον ἐν τοῖς χεράσιν σου

⁷ Ἀκόμη θυμίζω, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκείνου τοῦ αἰώνιου Πατρὸς, γενέσθαι καὶ τὰς ἀδελφίστας τέκνον· προσήλθεν πρὸ τοῦ Θεογονητοῦ καὶ πέριπε πύλας τοῦ γόνατός τοι· εὐχίσθη ἥτ' ἐν κοίτῃ· ἡνίκά κ' ἔστα.

«Πλάσαν αὐτὸν», εἶπε, Ἡσυχάσθω καὶ ἐκπαίδευσθω. Ἄν' πάντες οὐκ ἔχεται σου ἐγκαταλείψω αὐτὸν, ἐγὼ θὰ τὸν ἀναδείξω καὶ μετ' ἀγάπης θὰ τὸν προστατεύω καὶ θὰ ἀνατρέψω τὰ λάθη τοῦ πρὸς σὲ καλόν. Τὴν καρδίαν τοῦ ἀδυνάτου θὰ καταστήσω οἰκτιρμονα καὶ εὐσπλαγγνον. Ἐάν ἀφίσταται ἀπὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἀν' προσέλθῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν χρηστότητα, τὰ ἀποτελέσματα τῆς πλάνης τοῦ θὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸ ὀρθὸν καὶ θὰ τὸν βελτιώσωσιν.

Ο Πατήρ τῶν ἀνθρώπων ἐπλασεν τὸν ἄνθρωπον ἀσθενῆ καὶ ἡμαρτωλὸν πλάσμα ὁλοκλήρως ἁμαρτανίου αὐτοῦ καὶ θρόνον τοῦ ἐλέους, ἡγεῖον ἐπὶ ἀρχαίς, ἡσυχασθῆναι τὸν ἐγκαταλείπειν πάντα αὐτὸν βέλτατον καὶ ἡμεῖς ποιεῖν τὴν νίκην ὅταν εὖ ἐκλυθῇ ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν σὴν ἀνδραγαδίαν ὅταν ἦσαι τρεῖς καὶ ἄδικος. Ἐκ πάντων τῶν ἰδιοτήτων τοῦ θεοῦ ἡ εὐσπλαγχνία σε ἐξέλεξεν εἰς τὸν βίαν μόνον ἀγάπης καὶ ἐλέους παρέσχοναίς σε τὸ μητρικὸν στήθος.

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΤΩΝΙΑ

(Surrey, 10c Apr. 5).

Εἰπομεν ἤδη ὅτι ἡ Σαγγαί εἶναι ἡ πλησιεστέρα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν χώρα· ἐπεβάρσθη ὅθεν ἐπὶ πλοῖος τῶν πλοίων τῆς εταιρίας τῆς ἀνατολικῆς ἀποπλοίας καὶ μετὰ ἰκανῶς τρικυμιῶδι διαπλοῦν ἐξήκοντα ὥρων ἐξοίσας ἀπέναντι τῆς Νάγκασακῆς ἢ μᾶλλον τὴν λοφίσκων, οἵτινες τὴν περιαιοχοῦσι· διότι ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἐν τῷ βαθεὶ λεκάνῃ τῶσιν χαριέντως ἐπὶ τοιαύτῳ, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ αὐτὴν πρὶν ἢ ἀγκυροβολῆσαι ἐν τῷ λιμένι. Αἱ οἰκίαι τῶν αυτοχθόνων εἶναι σχεδὸν ἀόρατοι· ἐν τοιαύτῃ ἀποστάσει, ἐπὶ τοσούτου, ὥστε ἡ θαυμασία καὶ ὀλομανὴς βλάστησις τῶν λοφίσκων δὲν διακόπτεται ἢ ὑπὸ τῶν μαυρολεῶν, τῶν γεχροταφείων, καὶ τῶν ἀπειραριθμῶν ναῶν τῆς πόλεως.

Ἀπαντὰ τὰ κοιμητήρια ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶναι ἀεὶ
σημειώτα διὰ τὴν ωραιότητα καὶ τὴν μεγαλοπρε-
πειαν αὐτῶν. Δύναται τις νὰ ἴδῃ ταῦτα κεκοσμημέ-
να δι' ἀνθέων καθ' ὅλαν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. Τὸ τοῦ
Παγκράτους εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἀπέραντος ἄλπος,
ὕψους ἐπὶ λογισκού ὑπὸ γομάτων ὑπερκειμένη.

Ἐκαστὴ οἰκογένεια πλουσία ἢ πτωχή· ἔχει τὸ
ἰδιαιτέρον αὐτῆς ὑπόγειον καμινάριον· ὡς ἐπὶ τὰ
πολύ εἶναι ταῦτα ὀχυροποιημένα ἐκ γρανίτου· πρὸς
δὲ, κομμεῖται ἕκαστος τάφος δι' ἀγχοφόρων φυτῶν
καὶ κειθάλλων δένδρων.

Οἱ πλοῦστοι θαπνύουσιν τοὺς νεκροὺς των, θέτοντες αὐτοὺς ἐκτός· πηλύνων ἀργείων· ἐξ ὁπτής γῆς· ἐπὶ ταύτων ἀνασκαφόμενοι τοῖς δὲ πτωχοῖς καλοῦσιν τὰ σπέρματα τοῦ κινεοῦ κερῆος καὶ εὐαρεστοῦνται νὰ κρύπτωσι τὴν ἀποδὴν καὶ τὴν ἐντός· καὶ πηρὶ τοῦ ἀσκάζουσιν ὅτι καὶ ἡμετερεῖ ἐπὶ τὸν ἐργασίαν· οἱ δὲ πτωχοὶ τῶν σωματίων των· ὅθεν ἀπ᾽ τοῦ ἔτους κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου, οἱ ζῶντες ἐπισκαπτόνται τοὺς θανόντας ἐν πανδημίᾳ ἐρατοῦ ἡγίας διαρκεῖς τρεῖς ὅλας νύκτας.

Οι παρὰ τὸν αὐτὸν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο θανόν-
των φωταγωγάται διὰ χρωματιστῶν φανῶν καὶ
τὰ κομμητήριον εἶναι πλήρες ἀνθρώπων, οἵτινες, νο-
μίζουσιν, ὅτι δὲν ἤλθον διὰ νὰ κλαύσωσι, ἀλλὰ
διὰ νὰ καταρτίσωσι μουσικὸν θίασον καὶ νὰ καύσωσι
πυροτεχνήματα. Κατὰ τὸ πέρασ τῶν τριῶν τούτων
νυκτῶν ὅλη αὕτη αἰόουσα πληθὺς καταβαίνει ἐν
πομπῇ εἰς τὸ παρακλάσιον· ἐκεῖ χιλιάδες ψαθί-
νων πλοιαρίων περικυβερνοῦσιν ἑτοιμα καὶ ἐφωδιασμέ-
να μὲ παντός εἶδος καρπῶς. Θέτουσιν εἰς τὰς
πύμνας τῶν τοῦς φανῶν, οὓς μετεχειρίσθησαν εἰς
τὴν φωταγωγήσιν καὶ ὁ πολυάριθμος οὗτος στόλος,
ὅστις, ὑποθέτει τις, ὅτι φέρει τὰς ψυχὰς τῶν με-
θνεώτων ῥυμουλκεῖται καὶ γίνεται μετ' ὀλίγον ἄ-
φαντος ἂν καὶ πολλάκις ὁ μὲν ἀνεμος ἀνατρέπει τὰ
εὐθραστα ταῦτα πλοιαρία καὶ τὸ φῶς τῶν φανῶν
διαδίδεται καὶ τὰ καταστρέφει. Τέλος ἄφ' οὗ πα-
ρέλθουσιν ὅλα, ἢ ὡς λέγουσιν οἱ ἐγγύχωροι ἐκεῖ, καὶ
τὸ τελευταῖον πνεῦμα ἀπέλθῃ, οἱ ἀνθρώποι ἐπιστρέ-
φουσιν οἰκαδε, ἑτοιμοὶ νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐορτὴν
τῶν τῷ ἐρχόμενῳ ἔτος.

Ἀπέναντι τῆς Ναγγασάκης, ἥς μόνον διὰ στενο-
τάτου πορθμοῦ χωρίζεται, κείται ἡ Δικερά, ἥτις
δὲν εἶναι ἥδη ἡ προάστειον τῆς πόλεως, ἀλλ' ἥτις
ἄλλοτε ἐκτίσθη, ὡς εἵπομεν, διὰ τὴν Ὁλλανδικὴν
συνοικίαν· ἐν αὐτῇ βλέπει τις μεγαλοπρεπέστατα
ἐργοστάσια ἀγγείων, διὰ τὰ ὅποια εἶναι ὀνομαστὴ
ἡ Ναγγασάκη. Ἡ πόλις εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ ὁδῶν,
αἵτινες τέμνονται εἰς ὀρθὰς γωνίας· αἱ οἰκίαι τῶν
εἶναι μικραὶ μὲν ἀλλ' οἰκονομικαί, κατοικοῦμεναι
ἐκτὸς τῶν κατοίκων καὶ ὑπὸ πολυπληθοῦς ὁμάδος
οἰκιστῶν ζῶν, ἅτινα ἐνταῦθα ζῶσιν ἐν μεγάλῃ
ἀνέσει.

Οἱ Ἰάπωνες παῖδες ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τοὺς
τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλ' ἔχουσι χαρακτῆρα ἀπαλότε-
ρον καὶ τῇ ἀληθείᾳ φέρονται εὐγενέστερα. Χαιρε-
τῶσιν εὐσεβάστως τοὺς ξένους· τὴ καλὴμέρα τῶν
εἶναι Ὀχίο. Ἐπὶ τούτῳ διηγοῦνται ἀνεκδοτόν τι
συμβῆναι εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν πολιάρχον ἐπισκεφθέν-
τα πρώτην φοράν τὴν Ἰαπωνίαν. Οὗτος χαριτωμέ-
νος ἄφ' ὅπου ἀπεβέβηκε εἰς τὴν ἑξῆς ὑφ' ὅλων
τῶν μικρῶν παιδῶν τῶν ἐδῶν διὰ τοῦ Ὀχίο, εἶπεν
εἰς τὸν ἀπόλοιστόν του : κατὰ τὴν ἑξῆς ἡμέραν

«Περὶ ἔρχον τὰς εἶναι τήσων ἐξυδερκῇ τὰ παῖδια ταῦτά· ὅχι μόνον ἐγνωρίσαν ἐκ πρώτης ὕψεως ὅτι εἶμαι ἑξόνος, ἀλλ' ἠγνόησαν καὶ ἐν τίνι πολιτείᾳ ἐγεννηθῆναι!»